

Tot (no) contestant Ferrer

El 3 d'octubre preguntava en aquesta columna si Juan Ferrer va al cinema. Havent passat una setmana, replica el 9 d'octubre. El crític de Segre dóna la seva versió. Sorpren? Sí que ho faci en català occidental, ell que habitualment s'expressa en castellà. Un dia tornaré a la qüestió. Avui tinc coses especials a comentar: el projecte 'Art i Ciutat' mancomunat per l'Ateneu Popular de Ponent, Omnium Cultural, Cercle de Belles Arts i Amics de la Seu Vella, amb la voluntat de desvetllar l'art 'invisible' que amaga la ciutat de Lleida; filant prim, l'art botànic dels oblidats Camps Elisis i, en conjuntural ocasió, el vell art funerari del Cementiri Municipal. Allò de J.V. Foix: 'Sol, i de dol, i amb vetusta gone-
lla,/Em veig sovint per fosques solituds,/En prats ignots i munts de llicorella,/I gorgs pregons que m'aturaren, astuts'. I filant encara més: 'Res no crida el meu cor amb més tendresa, ara,/que aquells camins fondals de xops i de canyars./El seu record fa un ròssec de recança al meu pas,/torna a la meva espatlla la mà greu del meu pare', que escri-

via, suava tinta xina amb plumilla poètica, el Màrius Torres líric, gens metafísic, si de cas apegat al terròs dels bancals lleidatans vora l'horta. Els Camps Elisis, lloc mític de pau i felicitat (ultra)terrena que imaginaven els antics romans, i el Cementiri Municipal, on reposen els nostres morts, memorats en tombes mudes, que en el seu silenci ens retor-

*'Art i Ciutat desvetlla
l'art botànic dels
oblidats Camps Elisis
i el vell art funerari
del Cementiri
Municipal'*

nen les paraules, els pensaments, la fesomia dels éssers que estimem. La tardor il·lumina nostàlgies. Passejar pels Elisis i pel cementiri pot desvetllar l'emoció serena. Com en el parisenc cementiri Père Lachaise davant l'epitafi de la tomba de Keats: 'Here lies One whose Name was writ in Water' (aquí jeu un que el seu nom fou escrit en l'aigua).